

Тошко Африкански Ангел Каралийчев

Съдържание

Рибките със златните опашки	3
Тошко раздава дарове	8
Червената чешма	11
Към Самодивския кладенец	15
Тошко лети в облаците	21
Празната каца	25
Гудо и Агудо	30
В гората	33
Косматият ученик	38
Шетачи	43
Мъдри отговори	47
Нощ в гората	50
Червената шапчица	54
Дядовите медаркови пчели	57
Жабата в тошковия корем	60

Рибките със златните опашки

Тодора подкладе огъня. Сложи тенджерата на печката да сvari картофи. Закипя врялата вода в тенджерата. Картофите се подгониха. Почнаха да се пукат. Яхнал един клон пред отворения прозорец, Тошко Африкански гледаше с лакоми очи и от време на време протягаше косматата си ръка към Тодора. Искаше да ѝ каже, че е гладен. Зачервената Тодора миеше съдовете и пееше. Щом усети сладкия дъх на врелите картофи, тя грабна голямата дървена лъжица, извади най-хубавия картоф и се опита да го разчупи. Но картофът парна като въглен пръстите ѝ. Тодора изохка, захвърли го през прозореца и викна на Тошка:

– На! Лапай, маймунек!

Тошко туй чакаше. С един скок той се намери долу на градинската пътека, където се търкулна картофът, грабна го, помириса го и в очите му светна блаженство. Налапа го целия – небелен. Тогава дойде страшното. Врелият картоф му запали гърлото. Като ужилен от

оса Тошко изрева, размаха предните си лапи и се пока- тери на ябълката. От върха ѝ скочи на курника, тупна в една цветна леха и стремглаво се хвърли към малкото рибно езеро – да угаси палещия картоф в гърлото си.

Тодора, застанала до прозореца с лъжица в ръка, се разхълца от смях. Почервения като ягода.

В езерото стопанинът на къщата беше пуснал пет рибки със златни опашки. От зори до мрак по езерния бряг ходеше котаракът Мук и си думаше:

– Мяу! Омръзнаха ми тия птичета крилати, искам рибки опашати! Мяу!

Когато Тошко цамбукна, рибките се много изплашиха и всичките се потулиха под камъните, но като видяха, че падналото от небето чудовище не е котаракът, а маймуната – излязоха спокойно от дъното и си заклатиха опашките. Най-напред Тошко на лапа студена вода и дойде на себе си.

– Лошо, Тошо, лошо! – рече си той и му стана много обидно. Спомни си как го клъвна квачката, когато се опита да играе с едно пиленце; спомни си колко бой е изял от Тодора, която го налагаше с една дървена лъжица за нищо и никакви работи.

– Хей, Тошко – измяука котаракът, – честита баня! Мяу!

– Благодаря – отвърна Тошко.

– Ами ония рибки със златните опашки, дето се перат във водата, твои ли са?

– Мои са – отвърна Тошко и като протегна дългата си лапа, хвана най-голямата и я размаха над главата си.

– Гледай, братко, живи, мърдат!

– Щом като мърдат, изхвърли ги на сухо, да ги изям. Не мога да понасям рибки, които мърдат. Стопанинът

ще помисли, че Тодора ги е изловила и опържила в тигана и ще наложи гърбеца ѝ с дебелия си бастун – помоли се котаракът.

– Слушам! – извика Тошко и почна да изхвърля нещастните рибки.

Котаракът Мук ги застигаше с лапите си и гълташе като бонбони. На тревата не останаха нито люспи, нито костички.

– Не съм виновен аз – измърмори разбойникът-котарак. – Луд изяжда и два зелника, стига да има кой да му ги даде.

Като изпразни езерото, Тошко се върна в кухнята и видя, че Тодора е мръднала някъде. Метна се чевърсто нагоре, влезе през прозореца и почна да тършува. Най-напред бръкна в една чиния на полицата и щом разбра, че е празна, изхвърли я възмутен навън. Чинията падна на плочите и се натроши на парчета.

След туй маймунекът намери една кошничка, пълна с пресни яйца.

– Я – рече си той, – набутах бели ябълки...

Грабна кошничката и изскочи навън, но се препъна върху една вършинка и падна. Яйцата се жълтнаха на земята изпотрошени.

– Ябълки, съвсем не са ябълки! Тая Тодора пак ме измами! – разгневен проговори Тошко и се върна отново в кухнята. Откачи от гвоздея новата престилка на Тодора и я натъпка в печката. Като свърши тая хубава работа, злосторникът седна на стола, протегна дългите си крака върху масата и се замисли дълбоко. Погледна мастилницата. Протегна бавно лапата си, взе перодръжката на Тодора и реши да напише писмо до маймуните в Конго и да се оплаче от Тодора. Те трябва да

дойдат тука и да я накажат. Тодора не е добра. Тя бие маймуните.

Тогава му дойде на ум, че не знае буквите.

– Каква съм неука маймуна! – въздъхна Тошко и като грабна мастилницата, погледна с едно око вътре. Дълго се визира и като не можа да види нищо, разсърди се и размаха силно мастилницата. Мастилото рукна навън и напръска тавана, стените, пода. Тошко се развесели. Откачи от стената чантата на Тодора, надяна я на ръката си и излезе на улицата.

– Дай чантата, крадецо! – извика градинският пазач и подгони маймунека.

– Да има да вземаш! Ще ти я дам, ако ме стигнеш.

Тошко търти да бяга. Кривна по улицата. Грабна една ябълка от сандъка на бакалина, прескочи черковната ограда и се покатери по водосточната тръба на камбанарията. Там захапа ябълката и разлюля чантата. От бакалницата изскочи Тодора. Съзря чантата си и занарежда:

– Леле, умрях си! Вътре е огледалцето, което ми подари Търкалан на панаира. За пет лева ми го купи. Ако се счупи, няма да се ожения. Отидох си млада и зелена! Слез, Тошко, слез, миличък! Ти си добро момче. Ако слезеш, кака ще ти купи лешници и бадеми.

Тошко беше доверчиво същество и като чу за лешниците, бързо се спусна пак по водосточната тръба. Тогава Тодора издърпа от лапите му чантата си, хвана го за ухото и го отведе в къщи. Видя каква поразия е направил и грабна голямата дървена лъжица. Почна да го налага. Половин час време го тупа. Най-сетне се умори и го затвори в къщурката на кучето.

– Тук ще стоиш! – поръча тя запъхтяна. – Като си почина, пак ще се върна да те добия. Ти ми отрови душицата.

В туй време старият стопанин домъкна и котарака в кучешката къщурка. Блъсна го вътре и викна:

– Ти изяде моите сладки рибки. Влизай, разбойнико, в този затвор!

– Много ли те тупа? – попита Тошко.

– Додето счупи дебелия си бастун. Мяу! Не мога да разбера кой му е казал, че аз съм изял рибките – промърмори котаракът, зарови се в сламата и почна да мърка.

И цяла нощ наказаният котарак не млъкна.

